

[Henry L. W. Jensen.]

en opdeling på den måde, at man opkræver afgiften hos de firmaer, der ikke er såkaldt afgiftspligtige, hvorimod de afgiftspligtige kan tage varer hjem og sælge dem mod efterfølgende berigtigelse. Man foretager en forskelsbehandling af disse to kategorier, idet man for den ene kategori beregner afgiften på én måde og for den anden kategori beregner den på en anden måde. Det vil derfor efter min formening være naturligt, at hele dette lovkompleks behandles i et udvalg, og at man tager op til generel drøftelse, om ikke hele dette spørgsmål med hensyn til afgifter kan tilrettelægges efter et helt andet system end det, der i øjeblikket anvendes i forvaltningen.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at der uden tilladelse kan citeres fra lovforslag og disses bemærkninger samt fra Folketingstidende med tillæg, men at det af hensyn til referatet er nødvendigt at anføre, hvorfra citatet stammer.

Weikop: Vi er jo med hensyn til tobaksbeskatningen nået så vidt, at denne andrager 685 mill. kr. årlig; det vil sige, at tobaksbeskatningen her i landet fra 1949 til 1956 er steget med ca. 200 mill. kr.; fra 1949 er den steget fra 470 mill. kr. til henved 700 mill. kr. Tager man alle tobaksvarer under ét, betaler forbrugerne i øjeblikket sådan noget lignende som 60 pct. af detåilprisen i afgift. Ikke desto mindre er det jo tilsyneladende noget enkelt og ligetil, at skal man have penge i kassen, ja, så forhøjer man afgifterne på cigaretter og tobak.

Nu står vi altså igen over for en forhøjelse af afgifterne på cigaretter med 1 øre, på cerutter med 2 øre, og desuden en forhøjelse af afgiften på tobak, og så regner man med, at få 70 mill. kr. yderligere i kassen. Men branchen, som man jo altid får henvendelse fra, når en sådan lovgivning kommer på tale, mener ikke forbruget kan fastholdes, hvis disse afgifter bliver gennemført, at

man med andre ord ikke skulle få det provenu ind, som er forudsat. Nu ved jeg meget vel, at man næsten altid regner med et uændret forbrug, selv om afgifterne bliver forhøjet, og det har vel også i nogen grad vist sig at holde stik, men man må dog alligevel erindre, at cigaretforbruget i hvert fald ikke er nået op på den størrelse, det havde i 1950, og alene på grund af befolkningstilvæksten skulle forbruget have været stigende. Forbruget er med andre ord stagnerende, ja, i virkeligheden går omsætningen tilbage. Men trods dette, at det omsætningsmæssigt er gået så nogenlunde, er jeg alligevel af den opfattelse, at der er mange, der både må undvære cigaretter og cerutter, fordi afgifterne er blevet så høje. Når der ikke er sket nogen forbrugsnedgang, skyldes det efter min opfattelse i høj grad de yngres købekraft; disse har været i stand til at opretholde eller måske endog udvide forbruget af tobaksvarer. Jeg tror, man skal betænke sig lidt, før man tager en beskeden nydelse fra mange mennesker ved at lade afgiften gå over gevind.

Nu ved jeg ikke, om den højtærede minister hr. Viggo Starcke måske er gået ind for denne afgiftsforhøjelse af hensyn til folkesundheden. Hvis det skulle være tilfældet, havde jeg lyst til at sige, ligesom det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde i formiddags: lad dog folk være i fred og selv afgøre, om de vil ryge eller ikke ryge.

Regeringen foreslår at forhøje afgifterne på vin og øl med 30 mill. kr. Det dyreste luksusøl skal stige med små 9 øre pr. flaske, og en almindelig øl bliver 3 øre dyrere. Når jeg siger: en almindelig øl, må jeg vel tilføje, at almindeligt øl snart er oppe i en luksuspris på grund af afgifterne, og for mange er øl sikkert allerede en luksus. Overdreven nydelse af vin og øl er jeg en modstander af, og det er vel for så vidt alle, men jeg tror, at priserne allerede nu er så høje, at overdreven nydelse deraf vil være helt umulig for de allerfleste mennesker. Det er nu én ting, men sådan